σιν ἐπαισθητῶς τὴν περιουσίαν σου, διότι, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ἀποτελοῦσι μόλις τὸ ἓν τέταρτον τοῦ ἐτησίου εἰσοδήματός σου. Ἄλλως τε ἡ μήτηρ σου θὰ ἔχῃ ἀθροίσει ἀρκετὰς οἰκονομίας.

»Πάντοτε σὲ ἠγάπησα, μικρά μου Καικιλία. Σὲ βλέπω ἔτι νεαρωτάτην, ζωηράν, εὐαίσθητον καὶ γενναιόφρονα, ἐννοῶ δὲ ὅτι οἱ περικυκλοῦντές σε ἄνδρες ἐρῶνται σοῦ. Ἂν ἄλλως συνέβαινε θὰ ἦσαν τυφλοί. Ἡ ἄφθονος ξανθὴ κόμη σου, τὸ χάριεν ἀνάστημα, οἱ ἐκφραστικοὶ μεγάλοι ὀφθαλμοί σου, ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις ἡ κολοσσιαία περιουσία σου εἰσὶ μεγάλα προσόντα ἱκανὰ νὰ ἐλκύσωσι. Πρόσεξον λοιπόν! Δυσπίστει! Ἂν θέλῃς πληροφορίας, πρὸ τοῦ ἀποφασίσῃς, εἰπέ μοί το. Ὁ Γεώργιος θὰ ζητήσῃ τοιαύτας, ὡς εἰ ἐπρόκειτο περὶ συζύγου διὰ τὴν θυγατέρα του.

»Πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἤμην πλησίον σου διὰ νὰ σὲ βοηθήσω εἰς τὴν ἀπόφασίν σου.

»Ἀπόφυγε τὰς παγίδας· δυσπίστει πρὸς τοὺς δῆθεν ἐρωτευμένους, οἵτινες μόνον τὴν περιουσίαν θέλουσι νὰ μεταφέρωσιν εἰς τὰ θυλάκιά των.

»Ἂν ἐγνώριζες τί ἀξίζουσιν οἱ πλεῖστοι τούτων!

»Σοὶ πέμπω ἄπειρα φιλήματα, φιλτάτη Καικιλία.

»Βέρθα».

*
* *

Ἡ Καικιλία δὲ Φοντερὸζ
τῇ Βέρθᾳ Ρισάρ.

«Ἡ ἐπιστολή σου μὲ ὠφέλησεν. Εἶσαι εὐφυής. Θὰ σὲ ἀκούσω ... ἴσως. Ἅμα λάβῃς τὴν παροῦσάν μου μὴ προσέξῃς εἰς τὰ σχεδιάσματα, τὰ ὁποῖα χάριν ἀστεϊσμοῦ παρεμβάλλω. Ἂν ἐγνώριζες πόσον αἰσθάνομαι κενὴν τὴν ψυχήν μου! Κυμαίνομαι ἐν ἀμφιβολίᾳ ἀπελπιστικῇ. Φαντάσθητι ὅτι εἶμαι ἐνήλικος πρὸ δύο ἡμερῶν· ἔγραψα ἐκ νέου σήμερον τὴν πρωΐαν τὴν διαθήκην μου καὶ ἱππεύσασα ἐπὶ τοῦ Ζεφύρου μετέβην εἰς Πενοὲ καὶ ἔδωκα αὐτὴν εἰς τὸν ἱερέα ἐσφραγισμένην καὶ φέρουσαν τὴν ἐπιγραφήν: «Ν' ἀποσφραγισθῇ μετὰ τὸν θάνατόν μου». Ἔχω ἀντίγραφον αὐτῆς εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Ἰδοὺ λοιπόν, εἶμαι ἐν τάξει.

»Ὁ ἱερεὺς τοῦ Πενοὲ ἠσχολεῖτο ἀνασκαλεύων τὸν κῆπόν του».

. . . . . .

Ἐνταῦθα ἐν σχεδιάσματι ἐφαίνετο ὁ ἱερεὺς γονυπετὴς ἀποσπῶν τὰ ἐπιβλαβῆ χόρτα ὑψηλὰ ὡς κωδωνοστάσιον.

[Ἕπεται συνέχεια]. *Κ

ΤΟΜΟΙ

«Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' Δ' καὶ Ε' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' Γ' καὶ Δ' ἔτους πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῦ δὲ Ε' καὶ ΣΤ' πρὸς λεπτὰ 10.

F. D. GUERAZZI

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

»Ὁ πατὴρ Οὐγος ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην του καὶ ἔκυψεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Εἶτα ἠγέρθη καὶ ἀπομακρυνθεὶς προσεκάλεσε τοὺς ὑποτελεῖς καὶ διέταξεν αὐτοὺς νὰ μὲ ἐπαναφέρωσιν εἰς τὸν κοιτῶνά μου. Παρεκάλεσα τὸν ἱερέα νὰ μὲ ἀφίσῃ ἐκεῖ, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐνέδιδεν ἤρχισα νὰ κραυγάζω ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀπήγον ἄνευ βίας. Ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς προσεπάθει νὰ μὲ πείσῃ, ἀλλὰ ματαίως. Ἐπέμενον ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν ἀπόφασίν μου. Τότε οἱ ὑποτελεῖς ἡτοιμάσθησαν νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν βίαν. Ἠθέλησα ν' ἀντισταθῶ, ἀλλὰ δὲν εἶχον δυνάμεις. Μετεφέρθην. Ἡ λύσσα τῆς ἀδυναμίας καὶ ὁ δίκαιος φόβος μου ὅτι ὁ Βεράρδος εἶχεν ἀποθάνῃ, ἠρέθισαν τόσον πολὺ τὴν θλῖψίν μου, ὥστε ἐλιποθύμησα. Ὅτε συνῆλθον, εἶδον παρὰ τὴν κλίνην μου τὸν πατέρα Οὐγον, ὁ ὁποῖος ἤρχισεν ἀμέσως νὰ μὲ παρηγορῇ μὲ γλυκεῖς λόγους καὶ ὡραῖα παραδείγματα, εἰλημμένα καταλλήλως ἀπὸ τῶν Εὐαγγελίων, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα οὐδεμίαν ἐπιρροὴν εἶχον ἐπ' ἐμοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχον ἀποφασίσῃ πλέον ν' ἀποθάνω. Ἐξώρκισα τὸν ἱερέα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Βενεδίκτου νὰ μοῦ εἰπῇ, ἂν ὁ Βεράρδος ἔζη ἔτι. Καὶ αὐτός, μὴ δυνάμενος ν' ἀνθέξῃ εἰς τὸν ὅρκον, μοῦ ἐδιηγήθη ὅτι οἱ ἔλεγχοι τῆς συνειδήσεως μᾶλλον ἢ αἱ πληγαὶ ἐφόνευσαν αὐτόν... Τότε ἀπεπειράθην νὰ διαρρήξω τοὺς ἐπιδέσμους τῶν πληγῶν μου, καὶ μὴ δυνηθεὶς ἠγέρθην μανιώδης ἀπὸ τῆς κλίνης, ὅπως εὕρω τὸν θάνατον, εἴτε θραύων τὴν κεφαλήν μου κατὰ τοῦ τοίχου, εἴτε κρημνιζόμενος ἀπό τινος τῶν παραθύρων. Μὲ ἠμπόδισαν, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης μὲ ἐφύλαττον ἐπιμελῶς. Τότε ἀπεφάσισα ν' ἀποθάνω ἐξ ἀσιτίας... ὅσας δὲ καὶ ἂν κατέβαλλον προσπαθείας δὲν κατώρθουν νὰ μὲ πείσωσι νὰ φάγω ἢ νὰ πίω τι. Εἶχον καταληφθῇ ὑπὸ τῆς λύσσης τοῦ θανάτου. Αἴφνης, ὁ ἐπιστάτης μου παρουσιάσθη ἐνώπιόν μου ἔντρομος, ὡς ἄνθρωπος προσβληθεὶς ὑπὸ ἀνεπανορθώτου συμφορᾶς, καὶ μοὶ εἶπεν:

«— Αὐθέντα! αὐθέντα! τί φοβερὸν δυστύχημα ἐσυνέβηκε εἰς τὸ φρούριόν σας!... Δὲν ἔχετε πλέον φρούριον. Ἦλθαν σήμερα πρωὶ ἑκατὸν στρατιῶται καὶ μὲ διέταξαν, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως, νὰ καταιβάσω τὴν γέφυραν. Ἐμβῆκαν μέσα, ἐδίωξαν ὅλους τοὺς ὑπηρέτας σας καὶ ἔλαβαν κατοχὴν τοῦ φρουρίου.

»— Θεέ μου! ἀνέκραξα, ὁποῖον ἔγκλημα διέπραξα διὰ νὰ καταδιώκωμαι τόσον ἀμειλίκτως;

»— Ὦ! αὐθέντα... ἀρχηγὸς τῶν στρατιωτῶν ἦταν κάποιος, τὸν ὁποῖον, ὅσον καὶ ἂν ἔκρυπτε τὸ πρόσωπόν του, κατώρθωσα νὰ ἀναγνωρίσω.

»— Ποῖος; εἰπέ μοι!

»— Ὁ ἱππότης, ὁ ὁποῖος ἐπροσποιεῖτο τὸν φίλον σας, ὁ ὁποῖος ἐρχότουνε συχνὰ καὶ σᾶς ἔπερνεν εἰς τὸ κυνῆγι... ἐκεῖνος ὁ ὑψηλός... ὁ μελαγχροινός, ὁποῦ κάθεται εἰς τὸ σπίτι ἐκεῖνο 'ς τὴν πεδιάδα.

»— Ὁ Δρογόνος;

»— Ναί, αὐθέντα, ὁ Δρογόνος».

»Οὐδὲν εἶπον· ἀλλ' ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὡρκίσθην φοβερὸν ὅρκον, τοῦ ὁποίου καὶ ἡ ἐνθύμησις μόνη κάμνει τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου ν' ἀνορθοῦνται καὶ νὰ τρέμω σύσσωμος... Ἔταξα τὴν ψυχήν μου εἰς τὸν διάβολον, ἠρνήθην τὸ βάπτισμα καὶ τὴν εὐχαριστίαν, καὶ ἐζήτησα εἰς ἀνταμοιβὴν νὰ μὴν ἀποθάνω, ἂν μὴ ἰδῶ πρῶτον τὴν καρδίαν τοῦ προδότου. Ἔγινα ὁ δειλότερος τῶν ἀνθρώπων... ἠγάπησα τὴν ζωήν, ὡς ὁ φιλάργυρος τὸ χρυσίον... Ἠναγκάσθην νὰ ἀναλάβω θάρρος, διότι μετὰ δύο ἡμέρας, ὁ πιστὸς ἐπιστάτης μου ἐλθὼν μοὶ εἶπεν ὅτι, καθὼς ἔμαθεν ἔκ τινος τῶν ἐν τῷ φρουρίου, ἔπεμψαν ἄνδρας ὅπως μὲ συλλάβωσιν· ὅτι ὁ Δρογόνος εἶχε μὲ καταγγελίᾳ ὡς δολοφόνον εἰς τὴν δικαιοσύνην· ὅτι πολλοὶ τῶν ὑποτελῶν μου εἶχον καταθέσῃ ἐναντίον μου, ὁρκισθέντες ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς πυρκαϊᾶς ἐκραύγαζον ὅτι ἐγὼ ἤμην ὁ φονεὺς τοῦ Βεράρδου. Προσέθετε δὲ ὅτι εἶχον σταλῇ τὰ προσκλητήρια, ἀλλὰ δὲν ἐπεδόθησαν, ὅπως καταδικασθῶ ἐρήμην, καὶ ὅτι ταῦτα πάντα ἐνήργησεν ὁ Δρογόνος, ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ ἦτο ἄνθρωπος τοῦ κόμητος τῆς Τσέρρας, μεγάλου θησαυροφύλακος τοῦ βασιλείου, εἶχεν εὐκόλως ἐπιτύχῃ πάντα ταῦτα. Ἐκρύβην ἐν τῇ καλύβῃ ἑνὸς τῶν δασοφυλάκων μου, ὅπου τινὲς τῶν ὑποτελῶν μου οἰκτείραντές με μὲ μετέφερον. Ἡ ἐκδίκησις ἐζήτησε νὰ μὲ εὕρῃ· ἀλλὰ ματαίως, διότι ἡ πίστις τῶν ὑποτελῶν μου, παρασχόντων μοναδικὸν κατὰ τοῦτο παράδειγμα, ὑπερίσχυσε τῆς λύσσης τῶν ἐχθρῶν μου. Ἐπὶ τέλους ἰάθην, ἂν καὶ εἶχον μείνῃ ἠθικῶς καταβεβλημένος. Ἐδοκίμασα τὰ ὅπλα μου, καὶ κατὰ πρῶτον μοὶ ἐφάνησαν ἀνυπόφορον βάρος, ἀλλὰ βαθμηδὸν ἐσυνείθησα καὶ ἔφερον αὐτὰ ὡς καὶ πρίν. Τότε ἔπεμψα γράμματα εἰς διαφόρους βαρόνους, ζητῶν παρ' αὐτῶν *νὰ μοὶ παραχωρήσωσι τὸ τῆς πάλης πεδίον*, καὶ ἐπροκάλεσα εἰς μονομαχίαν τὸν προδότην. Ὁ Δρογόνος ἐσιώπησεν· οἱ δὲ βαρόνοι μοῦ ἀπήντησαν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσωσι τὴν παράκλησίν μου. Ἔπεμψα ταχυδρόμους καὶ ἐπιστολὰς εἰς τὸν Μαμφρέδην· ἀλλ' οὐδεὶς τῶν ταχυδρόμων μου ἐπανῆλθεν, εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐπιστολῶν μου ἐδόθη ἀπάντησις.

»Ἐσπέραν τινά, περὶ τὰ τέλη τοῦ Μαρτίου, ὁ δασοφύλαξ ἐλθὼν μοὶ εἶπε νὰ φύγω, διότι εἶχεν ἰδῇ πολλοὺς ἐνόπλους διατρέχοντας τὸ δάσος καὶ εἶχεν ἀκούσῃ ὅτι μὲ ἐζήτουν. Ἔσπευσα· μία μόνη στιγμὴ

βραδύτητος θὰ ἐπέφερε τὸν ὄλεθρόν μου. Ἔφυγον· ἀλλὰ νομίζων ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ διαφύγω τὴν καταδίωξιν τῶν ἱππέων, οὓς ἠσθανόμην τρέχοντας ἐπὶ τὰ ἴχνη μου, ἀνῆλθον καὶ ἐκρύβην ἐπί τινος δένδρου, ὅπου διῆλθον τὴν νύκτα . . . . Εἴθε τοιαύτας νύκτας νὰ διέρχωνται μόνον οἱ ἐχθροί μου! . . . Τὴν πρωΐαν ἔτεινα τὸ οὖς· οὐδεὶς θόρυβος ἐν τῷ δάσει. Κατῆλθον τοῦ δένδρου καὶ ἤρχιζα νὰ βαδίζω ἀσκόπως, διότι δὲν ἤθελον νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνου, ὁ ὁποῖος μὲ ἐδίωξεν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἔπραξε τοῦτο ὅπως σώσῃ καὶ ἑαυτὸν καὶ ἐμέ, ἐξαναγκασθείς. Ἀλλ' ὁπωσδήποτε εἶχον ἐκδιωχθῇ, καί, εἴτε ἐξ ὑπερηφανίας, εἴτε ἐκ γενναιοφροσύνης, ἀπεφάσισα νὰ ἀποθάνω μᾶλλον εἰς τὸ ὕπαιθρον καὶ ὄχι νὰ καταφύγω πάλιν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. . . Ἠκολούθησα τὰς μᾶλλον περιπεπλεγμένας ἀτραπούς, παρατηρῶν ὑπόπτως πέριξ. Ποσάκις ὁ ἐλαφρὸς ψίθυρος τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ταρασσομένων κλάδων καὶ αἱ μεμακρυσμέναι ὑλακαὶ μὲ ἔκαμαν νὰ ὠχριάσω! . . . Ἐνόμιζον ὅτι ἤμην θηρίον, ὅπερ ἐσυμφώνησε νὰ καταδιώξῃ σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης. . . . Ἂν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν συνήντων τὸν πατέρα μου, θὰ μετεχειριζόμην αὐτὸν ὡς τὸν χειρότερον τῶν ἐχθρῶν μου. Οὕτως ἐνθαρρυνόμενος ἐξ αὐτοῦ φόβου τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου, ἔφθασα τὴν ἑσπέραν εἰς τὴν παραλίαν. Ἡ θάλασσα ἦτο ἤρεμος καὶ ἐφαίνετο ὅτι μὲ προσεκάλει νὰ κατοικήσω ἐν αὐτῇ, ἀφοῦ ἐν τῇ γῇ οὐδεμία πλέον μοὶ ἀπέμενεν ἐλπίς. Μοὶ ἐπεφάνη ὡς φίλος, προσφέρων μοι σωτηρίαν, καὶ μὲ ἐκολάκευε διὰ τῆς ἐλπίδος ἐνδεχομένων ἧσσον λυπηρῶν. Οὐδέποτε εἶχον ἰδῇ τὴν θάλασσαν μεθ' ὅσης ἀγάπης ἔβλεπον τότε αὐτήν. Ἡ τύχη ὑπῆρξεν εὐμενὴς πρὸς ἐμέ, καὶ μετ' οὐ πολὺ διέκρινα *βρίκιον*, τὸ ὁποῖον, ἀναχωρῆσαν ἀπὸ Ἰσχίας, κατηυθύνετο εἰς Πίζαν, παραπλέον τὴν ἀκτήν. Ἱκέτευσα τοὺς ναύτας, ἐξορκίζων αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα πάντων τῶν ἁγίων, νὰ μὲ παραλάβωσιν. Ὁ κυβερνήτης, ἄνθρωπος οἰκτίρμων, μὲ παρέλαβε προθύμως. Εἶπον αὐτῷ ὅτι ἤμην πτωχὸς ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ προσέβαλα ἀκουσίως τὸν κύριόν μου, εἶχον καταδικασθῇ εἰς μαστίγωσιν. Οἱ ναῦται, ὡς παρετήρησα καὶ μετὰ ταῦτα, εἶναι οἱ φυσικοὶ ἐχθροὶ τῆς τυραννίας, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐκτιμῶσι μεγάλως τὴν ἐλευθερίαν. Ἔλαβον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ ἐμοῦ, καὶ ἐνομίσθησαν εὐτυχεῖς, διότι ἔσωσαν ἕνα ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς κτηνώδους θηριωδίας ἑνὸς βαρόνου. Ἐφθασαμεν αἰσίως εἰς Πίζαν. Ἐκεῖ ποθῶν ν' ἀσκηθῶ εἰς τὴν ναυτικήν, τοὺς ἀπεχαιρέτισα καὶ ἐπεβιβάσθην εἰς τὰς γαλέρας, αἱ ὁποῖαι ἐταξείδευον εἰς Τύρον, εἰς Πτολεμαΐδα καὶ εἰς ἄλλους λιμένας τῆς Ἀνατολῆς. Ἐπανελθὼν εἰς Πίζαν, διὰ τῶν χρημάτων, τὰ ὁποῖα εἶχον κερδίσῃ, ἔπεμψα μυστικοὺς ταχυδρόμους εἴς τινας τῶν ὑποτελῶν μου, ὅπως μάθω παρ' αὐτῶν τί συνέβη μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου. Ἐν τούτοις, συνέδεσα φιλίαν μετά τινος Γασπαρίνου ἐκ Μασσαλίας, πλουσίου ἐμπόρου, ὁ ὁποῖος, γνωρίσας με ἱκανώτατον περὶ τὰ ναυτικά, μοὶ ἐπρότεινε νὰ μὲ κάμῃ κυβερνήτην τῆς γαλέρας του. Παρὰ τῶν ἐπανελθόντων ταχυδρόμων ἔμαθον ὅτι τὸ φρούριον ἐδόθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μαμφρέδου εἰς τὸν Δρογόνον, καὶ ὅτι οὗτος τόσον εἶχε προχωρήσῃ, τῇ συνεργείᾳ τοῦ κόμητος τῆς Τσέρρας, εἰς τὴν εὔνοιαν τοῦ βασιλέως, ὥστε ἐδιωρίσθη ναύαρχος. Τότε ἐδέχθην τὴν πρότασιν τοῦ Μασσαλιώτου, καὶ ἔκτοτε μία καὶ μόνη ἐλπὶς κολακεύει τὴν καρδίαν μου, ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ συναντηθῶ μετὰ τοῦ ἐχθροῦ μου ἐπὶ τῆς θαλάσσης . . . Ἆ! τότε . . . Εἶναι τώρα πέντε ἔτη, ἀφοῦ φέρω τὸν κρίκον τοῦτον καὶ ὑποφέρω φρικώδεις βασάνους, ὅπως συνειθίσω νὰ μειδιῶ πρὸς τὸν θάνατον, ὡς πρὸς σωτῆρά μου. Ἂν μετὰ τῆς ἐκδικήσεώς μου συνενοῦντο καὶ τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος μου, ἴσως τὸ ὄνομά μου θὰ περιήρχετο ἔνδοξον εἰς τὰς μελλούσας γενεάς. Δυστυχῶς εἶναι χωρισμένα, καὶ τὸ ὄνομά μου θὰ ἦναι ἄτιμον . . . τί πρὸς τοῦτο; . . . Ἴσως ὑπάρξῃ τις περιφρονῶν τὸν ἔπαινον καὶ τὴν μομφὴν τῶν ἀνθρώπων — καὶ τούτους ἔτι· — ἴσως ὑπάρξῃ τις, ὁ ὁποῖος ἐξετάζων τὰς πράξεις, αἱ ὁποῖαι καλοῦνται *ἐγκλήματα*, καὶ ἐκείνας αἱ ὁποῖαι καλοῦνται *ἀρεταί*, ἰδῇ ὅτι αἱ περιστάσεις καὶ οὐχὶ ἡ θέλησίς μου μὲ ἐξηνάγκασαν νὰ φανῶ ἄτιμος εἰς τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἀπαξιώσῃ νὰ καταστήσῃ τοῦτο γνωστὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ προκαλέσῃ ἓν δάκρυ — καίπερ βραδέως — ἐπὶ τῆς σκληρᾶς τύχης μου.

Κάρολος ὁ Ἀνδεγαυὸς εἶχεν εὐγενῆ αἰσθήματα, ὅθεν ἀκροώμενος προσεκτικῶς τῆς διηγήσεως τοῦ πηδαλιούχου δὲν ἐνόησεν ὅτι ὁ ἥλιος εἶχε δύσῃ πρὸ πολλοῦ, διότι ὁ Γορέλλος δὲν διηγήθη τὴν ἱστορίαν του τόσον ταχέως, ὡς ἐπράξαμεν ἡμεῖς, ἀλλὰ μετὰ πολλῶν λεπτομερειῶν, ἃς παρελείψαμεν, ὅπως μὴ ἐξαντλήσωμεν τὴν ὑπομονὴν τοῦ ἀναγνώστου.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς διηγήσεως, ὁ Κάρολος, συγκεντρώσας ἁπάσας τὰς ἐντυπώσεις του, ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐξέπεμψε βαθύτατον στεναγμόν.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο κατὰ τὸ πλεῖστον κεκαλυμμένος ὑπὸ μέλανος νέφους, ἐκτεινομένου μᾶλλον πρὸς ἀνατολάς.

Ὁ ἄνεμος εἶχε γίνῃ σφοδρότερος καὶ ἡ θάλασσα ἐφαίνετο ἐξηγριωμένη. Ὅθεν ὁ Κάρολος στραφεὶς πρὸς τὸν πηδαλιοῦχον εἶπεν :

— Νομίζω ὅτι θὰ ἔχωμεν τρικυμίαν.

— Ναί, δέσποτα. Ἡ ζωή μου εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς ἡμέρας ταύτης. Τὴν πρωΐαν, φῶς· τὴν ἑσπέραν, σκότος. Ἴσως δὲν θὰ ἀποφύγωμεν τὴν καταιγίδα . . . Ἡ ζωή μου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τελειώσῃ ἄλλως. Ποῖος εἰξεύρει μὴ ἡ καταιγίς, ἡ ὁποία θὰ ἐπισφραγίσῃ τὴν ἡμέραν ταύτην, ἦναι προωρισμένη νὰ θέσῃ τέρμα καὶ εἰς τὴν ζωήν μου!

— Ἡ Παναγία τῶν Ρημῶν νὰ ἐκμηδενίσῃ τὸν κακὸν αὐτὸν οἰωνόν. Ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς ἀποδώσωμεν τὴν ἠρεμίαν, ἀλλ' ὡς ἱππόται ὁρκιζόμεθα νὰ σᾶς ἀποδώσωμεν, ὅταν δυνηθῶμεν, δικαιοσύνην.

— Εὐχαριστῶ, δέσποτα. Ἐν τοσούτῳ, ἀποσύρθητε μὴ τιναγμός τις τῆς γαλέρας σᾶς ρίψῃ, ὡς μὴ συνειθισμένον, εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐστὲ δὲ ἥσυχος, καὶ ἂν ἡ τρικυμία εἶναι ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας αἱ ἀνθρώπιναι δυνάμεις δύνανται νὰ ὑπερνικήσωσι, θὰ τὴν ὑπερνικήσωμεν.

— Εἴμεθα βέβαιοι περὶ τούτου. Βασιζόμεθα δὲ ἐπὶ τῆς ἐκδικήσεώς σας, Γορέλλε, περισσότερον ἢ ἐπὶ τῆς πίστεως τῶν ἡμετέρων.

Ταῦτα εἰπών, ὁ Κάρολος ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ πηδαλιούχου καὶ σφίγξας αὐτὴν ἐγκαρδίως προσέθετο :

— Παρηγορήθητε, ἱππόται. Νέοι καιροί, νέοι φίλοι δύνανται νὰ ἰάνωσι τὰς πληγὰς τοῦ παρελθόντος. Χαίρετε.

— Καλὴν νύκτα, ἐκλαμπρότατε κόμη ἀπήντησεν ὁ Γορέλλος. Ὅτε δὲ ὁ Κάρολος ἀπεμακρύνθη, κινήσας τὴν κεφαλήν, προσέθετο : Ἄθλιος! καὶ αὐτὸς εἶναι ἐκ τῆς γενεᾶς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι πιστεύουσιν ὅτι ἓν μειδίαμα ἢ μία θωπεία εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ, φάρμακον διὰ πᾶσαν ψυχικὴν ἀσθένειαν . . . Ἄθλιοι! . . ἀλλ' ὁ Κάρολος ἐνόμισεν ὅτι μοῦ ἔκαμε τὸ μέγιστον καλόν, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ κάμῃ . . . Ἂς ἀφίσωμεν κατὰ μέρος τὴν οἴησιν, τὴν χαμέρπειαν καὶ τὴν παραφροσύνην τοῦ δώρου . . . ἀπομένει πάντοτε ἡ ἰδέα τῆς φιλανθρωπίας καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἄξιος εὐγνωμοσύνης.

[Ἕπεται συνέχεια]. ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

— Θὰ ποιήσωμεν ἔξοδον, ἔλεγε, δι' ὅλων τῶν δυνάμεων ἡμῶν καὶ τῇ βοηθείᾳ τῶν στρατῶν, οἵτινες διοργανίζονται παρὰ τὸν Λείγηρα, θ' ἀναλάβωμεν τὴν ἐπίθεσιν καί, ἀπαύστως προχωροῦντες, θὰ ἐκδιώξωμεν τὸν ἐχθρὸν μέχρι τῶν συνόρων.

Πάντοτε προκατελαμβάνετο ὑπὸ τῆς ἰδέας νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν τάφον τοῦ πατρός του ἀπὸ τῶν βεβήλων ποδῶν τοῦ ἐχθροῦ.

Καὶ ἡ μήτηρ, ἐκ τῶν λόγων τούτων ἠσθάνετο ὅτι, ἐν τῷ πάθει, ὅπερ ἔφλεγε τὰ στήθη τοῦ Πέτρου, ἐνυπῆρχε πλείων ἔρως πρὸς τὸν πατέρα ἢ πρὸς τὴν πατρίδα ὅτι, ὅπερ εἵλκυεν αὐτὸν ἐμπρὸς δὲν ἦτο ὁ πόθος τοῦ νὰ ἴδῃ τὴν τρίχρουν σημαίαν ἀντικαθιστῶσαν τὴν τοῦ Πρωσσικοῦ ἀετοῦ, ἀλλ' ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ πορευθῇ καὶ γονυπετήσῃ πρὸ τοῦ ἐμπεπηγμένου ἔν τινι